

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVI. Quomodo Arius ab exilio revocatus, libello poenitentiae principi
oblato, Nicaenam fidem simulaverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἡ ὁ τῇ σωόδῳ δοκεῖ ἐλθόντα τὲ αὐτὸν καὶ πέσσωπον, σωτίζεσθαι τέτοις, καὶ μὴ ἀλόγως συκοφαντεῖς τάποις. Ξένα καταφανεῖ^τ τῷ βασιλεῖτα τῷ τε τρεσσυτέρῳ λεγόμενᾳ. καὶ εἰ ἀριθμῷ, ἐφη, σωτίζει^τ τῇ σωόδῳ, καὶ εἴ τὰ σκένεις Φεργεῦ, δέξομαι τε αὐτὸν εἰς περόσωπον, καὶ σωτημή ἐκπέμψω εἰς τὴν ἀλεξανδρεῖαν· ταῦτα ἔλεγε, καὶ αὐτίκα τερεῖς αὐτὸν ἔγεγρφε τάδε.

Νικητὴς κανταντί^Θ, μέγις^Θ, Κεβασός,
ἀριθμῷ.

Πάλιν μέρι ἐδηλώθη τῇ σερρόπτη σὺ, ὃ πως αὐτὸς εἰς τὸ ἡμέραν σερρόπεδον αὐτίκοιο, ἢν τῆς ἡμέτερας θέας ἀπολαμβάνεις διωτείνεις. θαυμάζομεν^τ (Φόρδος, μὴ ταχεῖμα τῷ πεποικόδῃ διόπειν τὸ Πτικασοχήματος δημοσία, εἰς τὸ ἡμέτερον σερρόπεδον αὐτίκηδε πειχθητι. ὅπως αὐτὸς παρεῖ μέρι ἐν μενείας τε καὶ Πτικελείας τυχῶι, Πτικήν πατείδα αὐτίκηδε δινηθῆς^τ ὁ θεός σε διαφυλάπτοι, αὐγαπήσε. ἐδόθητη πρεργάπειν καλανδῶν δεκεμβρίων^τ καὶ ἀντι μέρι ἐπειδειν τῷ βασιλέως Πτικολή. θαυμάσαι^τ μοι εἰς πειστὴν σπεδίνη καὶ τὸν Σῆλον, ὃν εἰχεν ὁ βασιλεὺς φειτὸν τὴν θεοσέβειαν φαίνει^τ γῳ δια τὸ Πτικολής, ὡς πλεισάκις αὐτὸν ἐπιμετάνοιαν πειστεῖ ψάμφρος. αὐτὸν μέμφεται^τ οὐ πολλήκις αὐτὸς γράψαντος, μὴ ταχέως αὔριος ἐπαπλύθεν εἰς τὴν αλίθειαν^τ αὔριος μέρι ἐν δέξαμφρῷ τῷ βασιλέως τῷ γεράματα, μετ' όπολὺ παρεῖ ἐπὶ τὴν κανταντίνα πόλιν^τ συμπαρεῖ^τ αὐτῷ καὶ ἐν ζώι^Θ, ὃν κατεῖλεν αὐτέξανδρῳ^τ ἀντα διάκονον, ὅπει καθῆσθαι σὲ τὸν πειδεῖον^τ σέχεται^τ εἰς αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς περόσωπον, καὶ δεπυνθάνεται^τ τῇ πίστι συντίθεται^τ. τῷ δὲ συνιθέμενων ἔσιμως, ὁ βασιλεὺς ἔγραψεν αὐτὸς οὐ ποδιδόναι τὴν πίστιν σκέλωσεν.

Κεφ. κς'.

^{τὸν ἀριθμὸν ἀνακλαθεῖς, βιβλίον μιτανοίας δὲς τῷ βασιλεῖ, πλὴν ἐνικατάσθινταιείνατο.}

Oἱοῦ βιβλίον συντάξαντες, τῷ βασιλεῖ περισπομέζοι, τάπον ἔχον τὸν τρόπον. Τῷ εὐλαβεστῷ καὶ θεοφιλεστάτῳ δεσπότῃ ἡμέρι βασιλεῖ κανταντίνω, αὔριος καὶ ἐν ζώιος^τ καθὼς περιστέταξεν ἡ θεοφι-

A Arium affirmans non aliud sentire, quām quod à Synodo decretum fuisset; & si in conspectum ipsius admitteretur, Synodi decretis consensurum esse; & sine causa eum falso insimulari. Nova atque admiranda Imperatori visa sunt, quae à presbytero dicebantur. Sic igitur ille respondit presbytero. Si Arius decretis Synodi subscribit, & eadem sentit cum Synodo, cum in conspectum meum admittam libens, & cum honore remittam Alexandriam. Hac locutus, confessim ad illum scripsit in hunc modum.

B Victor Constantinus Maximus Augustus Ario.

Jampridem gravitati tuæ significatum est, ut ad Comitatum nostrum venires, quō majestatis nostræ conspectu perfui posse. Sed mirari satis non possumus, quod confessim id non præstiteris. Conscenso igitur vehiculo publico, ad Comitatum nostrum venire accelerata, ut nostram clementiam ac beneficentiam expertus, in patriam reverti possis. Divinitas te servet, frater dilectissime. Data ante diem quintum Calendarum Decembrium. Et hæc quidem est Imperatoris ad Arium epistola, Hic vero mirari subit Imperatoris studium atque zelum, quo erga religionem erat affectus. Ex hac enim epistola perspicue appetat, quod Arium sapissime ad penitentiam cohortatus sit. Quippe illum reprehendit, quod cum ipse crebras ad eum dedisset literas, nihilominus ille ad viam veritatis redire minime properasset. Arius igitur acceptis Imperatoris literis, haud multo post Constantinopolim venit. Erat cum illo etiam Euzoios, quem Alexander Diacopinus honore exuerat, tunc cum Arium ejusque socios deponeret. Eos Imperator ad conspectum suum admisit, interrogavitq; utrum fidei consentirent. Illis protinus assentientibus, Imperator libellum fidei suæ tradere eos jubet.

CAPUT XXVI.

Quomodo Arius ab exilio revocatus, libello penitentia principi oblato, Nicenam fidem simulaverit.

Illi ergo compositum ab se libellum obtulerunt Imperatori, qui sic habet. Religiosissimo Deiq; amantissimo Domino nostro Imperatori Constantino, Arius & Euzoios: sicut præcepit Dc^o

H iiij

charissima pietas tua, Domine Imperator, fidem nostram exponimus, scriptisq; profitemur coram Deo, nos & illos qui nobiscum sunt, ita credere uti subjectum est. Credimus in unum Deum, patrem omnipotentem, & in Dominum Jesum Christum, filium ejus, qui ex eo factus est ante omnia saecula: Deum Verbum, per quem omnia facta sunt, quæ in celo & quæ in terra: qui descendit & incarnatus est: qui passus est & resurrexit & ascendit ad ccelos, & iterum venturus est ut judicer vivos ac mortuos. Et in Spiritum sanctum; in carnis resurrectionem, & in vitam venturi seculi, regnumque ccelorum, & in unam Catholicam Ecclesiam Dei, quæ à primis cardinibus ad ultimos usque terrarum fines porrigitur. Hanc fidem ex sanctis Evangelii acceptimus, Domino Discipulis suis dicente: Ite & docete omnes gentes: baptizantes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Nisi haec ita credimus, ac nisi vere suscipimus Patrem & Filium & Spiritum sanctum, sicut omnis Catholica Ecclesia & Scriptura docent, quibus per omnia credimus; Judex noster est Deus nunc & in futuro iudicio. Quapropter pietatē tuam rogamus, Deo charissime Imperator, ut cum Ecclesiastici simus, & fidem ac sensum Ecclesiarumque Scripturarum teneamus, per pacificam ac religiosam pietatem tuam uniamur matri nostræ Ecclesiae, sublatis videlicet questionibus ac disputationibus superfluis: ut & nos & Ecclesia mutuam inter nos pacem servantes, solemnes preces pro pacato imperio majestatis tue, & pro universa stirpe tua, simul omnes ad Deum fundamus.

φιλίσσεται ούτε σέβεται, δέποτε βασιλεὺς ἐπιθέμεται τὴν ἑαυτῶν πίσιν, Καὶ ἔγειρός φως ὁ μολογχόνης ἐπί θεῖ, ὃ τῷ πιστεύειν καὶ αὐτοῖς Καὶ οἱ σωτῆριν, ὡς ἀπολέτακ^τ: πιστεύομέν εἰς ἕνα θεὸν, πατέρα παντοκρατοροῦ· καὶ εἰς κύριον οὐσίαν χριστὸν τὸν μὲν ἀπόδοτον, τὸν δὲ ἀπόδοτον πάντας ἐγένετο, τά τε σὺν τοῖς θεανθράκοις, καὶ τὰ ἐπί τῆς γῆς τὸν κατελθόντα καὶ σαρκωθέντα, καὶ παθόντα, καὶ ἀνασάντα, καὶ ἀνελθόντα εἰς σὺν θρανός, καὶ πάλιν ἐρχόμενον κρίναι Ζώνιας Καὶ νεκρές καὶ εἰς τὸ ἄγιον πνεῦμα, καὶ εἰς σαρκὸς ανάστασιν, Καὶ οἱ ζωέντα τούτα μέλλοντος αἰών^τ, καὶ εἰς βασιλείαν θρανῶν, καὶ εἰμιαν καθολικὴν ἐκκλησίαν τε θεῖ, τὴν διπολέσσαν έως περιστώ ταῦτην ἡ τὸν πίσιν παρειλίφαντι ἐπὶ τῷ ἄγιον ἐναγγελίων, λέγοντ^τ τεκυρία τοῖς ἑαυτῷ μαθηταῖς τοσούθεντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνα, βασιλίζοντες ἀντεῖς εἰς ὅνομα^τ πατέρος ἐτεῖς ψήκετε ἀγία πνεύμα^τ: εἰ μὴ ταῦτα ἔτως πιστεύομέν εἰς δομέχομετα ἀληθῶς, πατέρα, καὶ τὸ πνεῦμα ἄγιον, ὡς πᾶσα καθολικὴ ἐκκλησία, καὶ μὴ γραφαὶ διάσκονται, αἵ τι^τ πάντα πιστεύομεν, καὶ τῆς ἡμῖν ἐστὶν ὁ θεὸς, Καὶ νῦν, καὶ σὺ τῇ μελλοντικοῖς διὸ τελεταλέμδης σὺ πάντα θεοσέβειαι, θεοφιλέσατε βασιλεὺς, ἐκκλησιαστικὲς πρᾶξις ὑπέρ, καὶ πίσιν ἐτὸ φρέσκημα τῆς ἐκκλησίας τῷ ἄγιῳ γραφῶν ἔχοντας, ἐνθάδε πρᾶξις διὰ τὸ εἰρηνοποιοῦσα καὶ θεοσέβειας, τῇ μητρὶ ἡμῖν, τῇ ἐκκλησίᾳ δελαδή, φειμημένων τῷ Σωτηρίαν καὶ φεισολογιῶν. παὶ καὶ ἡμεῖς καὶ ἐκκλησία εἰρηνεύσασες, μετ' ἀλλήλων τὰς σωτῆρες εὐχαρίστηκες τῆς εἰρηνικῆς συβασιλείας καὶ παντος τῷ γένεσι, καὶ πάντες ποιησώμεθα.

CAPUT XXVII.

Quomodo Arium iussu Imperatoris Alexandriam reversum Athanasius non admiserit, ac propterea Eusebiani varias ei calumnias apud Imperatorem struxerint.

AD hunc modum Arius cùm Principi persuasisset, Alexandriam revertitur. Sed fraudulenta obreptio, veritatem quæ occultabatur, superare non valuit. Nam cum illum Alexandriam ingressum Athanasius non susciperet: quippe hominem tanquam labem quandam aversabatur: iterum ille Alexandriam

D Κεφ. κ^ρ.
Ως πρέπει εἰς πώλ αὐτοῦ ἀνθρεπαν ἡ τοῦ τε βασιλίου κατελθότο, καὶ μὲν διέχεται οὐ πόλισμασίν, οἱ φεύγοντες διαθέουσκατά σθανατού σιαλεῖαι πρὸς τὸν βασιλέα αντοινται.

ΟΓ' τω μὴ ἐνάρει τὸν βασιλέα πάσας, ἔχωρεις ἐπὶ τὴν ἀλεξανδρειαν· καὶ
μέντοι γε κρείσων ἡ κατασκυψὴ τῆς σιωπῆς
μέντης ἀληθεῖας ἐγίνετο· ὡς γνωκαλαμε-
νοῦσι αὐτὸν τὴν ἀλεξανδρειαν οὐτανδιός οὐ
ἔδεχτο· ὡς μῦσος γῆ αὐτὸν εἰσεπέπετο· αι-
τις ἀνακινεῖν ἐπεχειρεῖ τὴν ἀλεξανδρειαν,